

HỒI 340

Nan Điền Chi Hận

Trong khoảng sát na Khấu Trọng đưa tinh thần lên đến trạng thái cao nhất, trong lúc cận kề nguy cấp, sinh tử tồn vong, gã gạt bỏ tất cả mọi ý nghĩ lo lắng cho Từ Tử Lăng, chỉ dồn tinh thần ứng phó nguy hiểm trước mắt, nếu không gã không xứng dùng đao như Tống Khuyết đã nhận xét.

Trong thời khắc này, phân tâm nghĩ đến chuyện khác, chẳng những không có ích gì mà còn tự chuốc lấy diệt vong.

Gã tuy đã nhiều lần giao thủ nhưng vẫn chưa biết võ công của nàng thâm sâu đến đâu. Bây giờ gã có một điều lợi duy nhất đó là nàng không biết được sự đột phá và mức độ tiến bộ của gã mấy ngày gần đây. Chỉ cần gã lợi dụng điểm này, nói không chừng có thể phá vây, chạy trở về gặp Từ Tử Lăng.

Dù cho phải chết, họ cũng chết bên nhau.

Tấn công.

Mái tóc đen huyền của nàng mỹ nữ dựng lên hết như vô số con độc xà, lần đầu tiên gã mới thấy có người có thể điều khiển được mái tóc của mình đến mức kinh thế hãi tục.

Bốn phương tám hướng đều là tụ ảnh, hết như một tấm lưới không thể xé rách bủa xuống người gã. Khấu Trọng lạnh lùng quát một tiếng “đắc tội”, rồi chân dùng lực đập vỡ mái ngói, cả người Khấu Trọng như lọt thỏm xuống vực sâu. Khi người rơi xuống, gã đồng thời đưa nâng mũi đao lên nghênh tiếp Thiên Ma Tụ tràn đầy sát khí.

“Keng” một tiếng, đao phong cương chạm phải chỉ kinh, một luồng khí lạnh lẽo truyền vào đao xâm nhập thẳng vào người gã. Khấu Trọng cảm thấy kinh mạch như muốn vỡ tung, chân gã cuối cùng cũng hạ xuống đất.

Mũi chân vừa hạ xuống đất, Khấu Trọng vận chuyển một vòng chân khí, hoá giải khí kinh đáng sợ của đối phương, đồng thời búng người về phía trước, tông võ cửa lớn, ra đến khoảng sân phía trước rồi lại lướt xéo lên, phóng lên đầu tường.

Tất cả những biến hóa đó chỉ xảy ra trong mấy hơi thở, Khấu Trọng đã thoát khỏi nguy hiểm, tránh được mũi nhọn của kẻ địch.

Nàng phóng người lảng không đuổi theo, Thiên Ma đối như con độc xà từ ống tay áo chuôi ra, quét vào cổ Khấu Trọng, vừa kịp lúc Khấu Trọng hạ người xuống bức tường, về mặt thời gian chẳng xê xích tí nào. Dù cho đối phương muốn lấy mạng gã, nhưng Khấu Trọng cũng phải khâm phục sát đất.

Đây mới gọi là công phu thật sự, trước đây do nhiều nguyên nhân, nàng chưa ra hết toàn lực, bây giờ muốn giết gã, thanh thế đương nhiên khác hẳn.

Cả không gian như sập xuống, gã không thể vận lực, dù cố gắng cũng lực bất tòng tâm, chỉ có một cảm giác khó chịu đến cực điểm, đủ khiến cho người ta kinh hãi, không chiến mà bại.

Nhưng Khấu Trọng đã có cách ứng phó, gã lập tức vận chuyển chân khí trong người. Giống như một toà thành có thể tự cấp tự túc, tuy kẻ địch bao vây nhưng mọi sinh hoạt vẫn diễn ra bình thường. Gã hít một ngụm chân khí, trong khoảnh khắc hạ người xuống đầu tường đã rơi sang ngang nửa bước, Tinh Trung Nguyệt quét ngược lại, trúng vào Thiên Ma Phiêu Đới.

Không ai dù cho thông minh xảo hoạt cỡ nào cũng không nghĩ rằng Khấu Trọng có thể ứng biến như thế, nhất là trong khoảnh khắc bị trúng đòn. Nàng không hề cảm thấy kinh đạo phản chấn của đối phương, Phiêu Đới bị dẫn về phía trước, chân khí nhộn nhạo. Lần đầu tiên nàng mới thấy Khấu Trọng dùng loại quái kinh đó.

Bản thân nàng cũng chuyên hấp thu chân khí của người khác, Thiên Ma khí dùng lực vô hình để hút chân khí của đối phương, kẻ địch phát lực càng mạnh, chân khí càng dễ thâm nhập để phát huy diệu dụng. Cho nên lúc này thấy đối thủ dùng gậy ông đập lưng ông, nàng không lo mà mừng, khí tùy tâm chuyển, tăng thêm một đạo chân khí, rồi phóng người lên không trung như một bóng ma khiến thế công của Khấu Trọng hụt hẫng. Thiên Ma đối hoá thành hàng chục bóng tròn chụp xuống đầu Khấu Trọng, nàng biến chiêu nhanh đến nỗi khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Khấu Trọng vừa thầm mừng mưu kế thành công, đang định mượn lực của đối phương vung đao phản công, nào ngờ vận khí chưa xong, đột nhiên cả cánh tay lạnh buốt, suýt nữa đã ném đao xuống đất, tựa như ma quỷ đang tiến đến gần, cảm giác thất bại khiến gã như từ chín tầng mây bị rơi xuống vực sâu, ngay cả thời gian để than van cũng không còn.

Cũng may gã lâm nguy không loạn, tung người lộn người một cái, khi rời bức tường chân phải đập ra sau.

Quả nhiên nàng đuổi theo như hình với bóng, Thiên Ma đới hoá một thành hai, quét tới theo hai đường vòng cung, từ hai bên trái phải cuộn về. Giả như Khấu Trọng vẫn giữ nguyên thế cũ, trước khi vọt vào ngõ nhỏ, hai nguyệt thái dương đã trúng chiều, dù cho có Đại La Kim Tiền xuống cứu cũng chẳng được.

May mà Khấu Trọng đã đoán được điều này, gã đột thay đổi phương hướng phóng vọt lên trời, lướt về phía xa. Tuy nàng có thể kịp thời biến chiêu truy kích nhưng đã chậm mất một bước, chỉ có thể dùng một sợi đai quét nhẹ vào chân trái của gã, thế là để gã thoát khỏi ma thủ của mình.

Khấu Trọng hoá giải Thiên Ma kinh trong người, hạ xuống một mái nhà khác, hoành đao đứng đợi, tinh quang trong hai mắt xạ ra, nhìn nàng ma nữ hạ phàm, một mỹ nữ tuyệt sắc của Âm Quý Phái đang lướt gió bay lại.

Gã đã tạo tình thế có lợi cho mình, tránh được những chiêu tấn công lợi hại nhất của nàng, bây giờ đã đến lúc toàn lực phản công. Lúc này ở gã dù lòng tin hay ý chí chiến đấu đều đã lên đến trạng thái đỉnh điểm, nếu không làm gì được đối phương, điều đó cho thấy võ công gã vẫn còn một khoảng cách chưa thể rút ngắn.

Thật không ngờ nàng ma nữ ấy từ nhanh chuyển sang chậm, xoay người trong không trung một khó tin được, từ hai ống tay áo thò ra một đôi Phiêu Đới, đôi Phiêu Đới cuộn thành một trái cầu lưới tròn hoàn mỹ bao bọc nàng ở giữa, rồi cả trái cầu lưới bắn về phía Khấu Trọng.

Khấu Trọng rợn da gà, chẳng còn cách nào chọn lựa, chém ra một đao.

oOo

“Âm hậu” Chúc Ngọc Nghiền phóng vọt người lên, thân pháp ung dung u nhã tránh tất cả tên bắn tới, rồi nhẹ nhàng hạ tới một mái nhà khác, cách Từ Tử Lăng chừng hơn một trượng, dịu dàng nói: “Kinh Châu là một vùng đất khi mà nam bắc phân liệt thì chính quyền phương nam tất phải tranh giành, người xưa có nói ‘nam phương chi mệnh, huyền ư Kinh Châu’, thực là mấu chốt quan trọng đối với thịnh suy ở phương nam. Nam Dương lại là yết

hầu của miền bắc Kinh Châu, giao thông tiện lợi, địa thế hiểm trở, dân cư đông đúc. Bọn ta đã có được Tương Dương, nếu lại lấy thêm Nam Dương sẽ trở thành thế ỷ giốc, hô ứng lẫn nhau. Hai người chẳng biết tốt xấu đến đây phá chuyện lớn của ta, chẳng khác nào tự chuốc lấy cái chết, đừng trách bọn ta không màng đến hiệp định."

Đương nhiên Chúc Ngọc Nghiên không rảnh rồi mà đến đây trò chuyện với kẻ hậu bối như Từ Tử Lăng, y thị muốn thủ hạ giết đệ tử phái Thiên Khôi để quấy rối tinh thần Từ Tử Lăng rồi sẽ bắt sống gã hỏi tin tức Dương Công Bảo Khố.

Từ Tử Lăng đau lòng muốn bật máu trước thảm cảnh đệ tử phái Thiên Khôi, nhưng lại phải làm ngơ, mong Đột Lợi dẫn Lữ Trọng, Ứng Vũ bỏ trốn thành công. Nỗi đau khổ đó thật không bút mực nào hình dung nổi.

Tiếng rên rĩ thê thảm từ bốn phương tám hướng vọng lại, đạo trường của Thiên Khôi phái chợt trở thành địa ngục giữa chốn nhân gian.

Xác chết khắp nơi.

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi, trầm giọng nói: "Nếu hôm nay Từ mỗ có thể may mắn thoát thân, ngày sau chắc chắn sẽ đáp trả lại thủ đoạn tàn khốc của Chúc tông chủ trong đêm nay."

Chúc Ngọc Nghiên cười lạnh: "Gan dạ lắm! Các người còn vọng tưởng chuyện đó trong tình thế hiện nay ư?"

Tay phải giấu trong ống tay áo từ từ thò ra, ngón tay điểm nhẹ một cái vào thanh niên đối thủ mới quật khởi chốn võ lâm.

Ánh mắt Từ Tử Lăng bất giác bị lôi cuốn bởi bàn tay ngà ngọc của Chúc Ngọc Nghiên, trong lòng dâng lên cảm giác khó diễn tả.

Dưới ánh trăng sao mờ ảo, bàn tay ngọc ngà không tì vết của Chúc Ngọc Nghiên như phát ra những tia sáng kỳ ảo rung động lòng người. Bất kể hình thái hay động tác đều tuyệt đẹp hiếm có trong thiên hạ, như chứa đựng một điều bí ẩn thiên địa khó có thể dùng lời tả được. Đột nhiên Từ Tử Lăng như rơi vào một cảnh giới khác, chẳng còn quan hệ gì với hiện thực tàn khốc đang diễn ra trước mắt.

Một tiếng rên nhỏ từ miệng Chúc Ngọc Nghiên thoát ra, đi vào tai Từ Tử Lăng, hoá thành một thứ âm thanh tuyệt diệu.

Cao thủ có địa vị nhất trong Ma môn toàn lực triển khai Thiên Ma đại pháp, tấn công toàn diện Từ Tử Lăng.

oOo

“Bùm!”

Đao của Khấu Trọng nhìn như vừa chạm toàn lực với Phiêu Đới, nhưng trên thực tế chỉ là chạm nhẹ như chuồn chuồn giỡn nước, nhưng lại phát ra tiếng nổ lớn khi kinh khí giao kích.

Hai người đồng thời thất kinh.

Điều khiến cho Khấu Trọng kinh hãi là Thiên Ma đới hết như có sinh mệnh, như một con linh xà đang cuộn tới. Thiên Ma kinh mạnh mẽ như một chiếc gong nặng ngàn cân khoá chặt lấy gã, dù gã muốn rút đao bỏ chạy nhưng cũng không thể, cách duy nhất là buông đao.

Trong khoảnh khắc hồn bay phách tán, có cảm giác như hết đất dụng võ gã chợt nhớ lại Hồi Mã Thương pháp của Lý Nguyên Cát.

Còn Loan Loan thì thất kinh là bởi không nhìn thấy biến hoá trong đao pháp của gã, rõ rõ ràng ràng một đao chém thẳng tới trước mặt, nhưng cuối cùng đao lại chém vào Phiêu Đới khiến nàng không thể triển khai được tất cả những hậu chiêu lợi hại. May mà sự lợi hại của Thiên Ma đại pháp ở chỗ thiên biến vạn hoá, không bao giờ tận cùng. Nàng đã lập tức thi triển chiêu “Kinh Thủ Ngự Long” lợi hại nhất của Thiên Ma đới, lúc trước đã từng khiến hai nguyên lão cao thủ của Phi Mã Mục Trường mất mạng bởi chiêu này của nàng.

Khi nàng đang mừng rỡ vì sắp thành công, thì Tinh Trung Nguyệt chợt sinh ra một lực kéo lớn mạnh.

Nàng thẫn thẫn kinh, quát lớn một tiếng, kéo giật lại sợi đới.

Hai người đồng thời rơi xuống mái nhà.

Khấu Trọng cười lớn: “Mỹ nhân trúng kế rồi!”

Tinh Trung Nguyệt quét tới, thuận theo lực kéo của nàng, trông chốc lát đã thoát ra khỏi Phiêu Đới của nàng, hai chân hạ xuống mái nhà.

Nàng giận dữ: “Xem thử ngươi còn có bản lĩnh gì?”

Phiêu Đới biến mất trong tay áo, rồi nàng lắc người, lao sát vào lòng gã. Khẩu Trọng kinh hãi thoái lui. Hai ống tay áo của nàng phất lên, lộ ra đôi tay trắng muốt như tuyết, hai bàn tay hay hai thanh đoản đao sáng rực tinh quang, chia ra nhằm vào yết hầu và bụng dưới của gã đâm tới. Lặng lẽ cùng cực.

Quý dị nhất là nàng chỉ đứng trên ngón chân cái, tà áo trắng bay phất phới, cả thân người như không có trọng lượng. Phong thái nhẹ nhàng nhanh nhẹn hướng đến gã công tới.

Mỗi động tác của nàng đều tuyệt diệu đến khó tả thành lời, nhưng thủ đoạn thì hung tàn độc ác, chiêu nào cũng đoạt mạng, hình thành những cảm giác đối nhau khiến người ta ý loạn thần mê.

“Keng! Keng!”

Không thể triển khai được đao thế, Khẩu Trọng gắng quơ dùng mũi đao gạt thanh đoản đao đâm bên trên của nàng lại dùng chuôi đao gõ xuống lưỡi đao đâm phía dưới.

Khẩu Trọng lại thoái lui một bước, trong lòng kêu không ổn.

Quả nhiên nàng chiếm được tiền cơ lập tức xấn tới, Thiên Ma song trảm như thủy ngân đổ dồn về phía người gã. Phương thức tấn công của nàng rất linh hoạt không thành chương pháp, tùy vào tình huống của Khẩu Trọng mà công tới, nguy hiểm trùng trùng, có thể khiến Khẩu Trọng mất mạng bất cứ lúc nào.

Từ mái tóc cho đến bàn chân trần, toàn thân nàng chỗ nào cũng có thể dùng để tấn công, sự quý dị biến hoá phong phú hơn Khẩu Trọng tưởng, nếu không tận mắt chứng kiến, chắc không thể tưởng nổi “biến hóa đa đoan” với một tốc độ cao đến kinh ngạc như vậy. Tiếng leng keng vang lên không ngớt, Khẩu Trọng dùng tất cả những bộ phận trên Tỉnh Trung Nguyệt từ chuôi đao cho đến mũi đao để chặn đao của nàng, lại dùng các bộ phận trên cơ thể từ vai đầu, chân, tay để chống đỡ những đòn tấn công khác từ khắp nơi trên cơ thể của nàng, dẫu vậy trên người gã cũng lãnh mấy vết thương.

Nếu không nhờ gã thân pháp mới lĩnh ngộ thì không có được kết quả này, lẽ ra là đã bị mất mạng nhưng bây giờ chỉ bị thương ở ngoài da thịt.

Khẩu Trọng cố kìm cơn đau, lao người xuống phố, một chiếc xe ngựa từ xó tối chạy ra, phía bên kia Thiên Ma song trảm chụp xuống đầu, không cho gã có cơ hội hít thở nào.

Khẩu Trọng lạnh trí lập tức ngã người xuống đất sau đó lướt xuống đáy xe, rồi bám lấy thùng xe, khiến người khác tưởng rằng gã tính lườn qua xe mà chạy trốn.

Nàng phóng người lên hạ xuống con phố đối diện mới biết mình trúng kế, lạnh lùng hừ một tiếng, rồi đuổi theo chiếc xe.

Chiếc xe chợt gia tăng tốc độ, mặc cho xa phu quát tháo kìm cương thế nào, bốn con ngựa vẫn phóng như điên, rõ ràng là Khấu Trọng đã ra tay.

Quát vang một tiếng giận dữ, Loan Loan đề khí tung người đuổi theo, mau chóng rút ngắn khoảng cách còn năm trượng với xe ngựa.

Bốn trượng, ba trượng, chợt thấy ở phía trước, một con ngựa tách ra khỏi chiếc xe, phóng nhanh rẽ vào hẻm nhỏ bên cạnh.

Nàng đuổi theo thót ngựa như hình với bóng, Thiên Ma đối quét ra cuộn vào chân sau của ngựa.

Khấu Trọng cười ha hả, từ dưới bụng ngựa phóng lên lưng ngựa, trở tay quét ra một đao chém xuống phía sau mông ngựa, trúng vào Thiên Ma Phiêu Đới.

"Phụt!."

Kinh khí giao kích, nàng giựt mình, khiến tốc độ giảm lại. Sau một hồi giao chiến, lúc này lại ra sức đuổi theo, cho nên chân nguyên của nàng đã hao tổn dù cho có ma công cũng thấy vất vả. Hơn nữa Khấu Trọng đang ngồi trên lưng ngựa, dĩ dật đãi lao, mà nàng chỉ có thể đuổi theo bằng đôi chân, khó có thể phát huy được uy lực của Thiên Ma Đại Pháp. Không còn cách phát khí, nàng chỉ đành ngừng lại đưa mắt nhìn theo Khấu Trọng biến mất sau một góc phố.

oOo

Trước thế công lăng lệ bằng ma âm, ma tướng, ma công của Chúc Ngọc Nghiên, Từ Tử Lăng ngấm bắt 'Bất Động Căn Bản Ấn', lập tức ảo tượng trong thị giác và thính giác biến mất, tinh thần trở nên rắn chắc như đá, không thể nào lay chuyển được.

Tiếng kêu thảm của đệ tử Thiên Khôi phái từ bốn phương vọng lại cũng không ảnh hưởng đến tâm cảnh của gã.

Có sinh thì phải có tử.

Người của cả thế giới này đối với gã lúc này như ảo ảnh, ngoại trừ bản tâm chẳng có thứ gì khác.

Từ Tử Lăng khẽ quát một tiếng “Đốt!”, hai tay biến hóa xuất ra ‘Đại Kim Cương Luân Ấn’, đón lấy Thiên Ma Tụ của Chúc Ngọc Nghiên phát lại.

“Bùng! Bùng! Bùng!..”

Từ Tử Lăng trở hết bản lĩnh, chân đạp bộ hạ xuống, biến hoá ra ngoại Sư Tử và nội Sư Tử Ấn sau khi chống đỡ ba đòn tấn công của Chúc Ngọc Nghiên từ góc độ khác nhau, cuối cùng buộc phải tiếp một chương với Chúc Ngọc Nghiên.

Thiên Ma công dồn tới như nước lũ tràn đê, Từ Tử Lăng phun ra một ngụm máu, thoái lui hai bước rồi bật ra ngoài, may mắn tránh được một cước như thiểm điện của Chúc Ngọc Nghiên đá vào bụng dưới.

Từ Tử Lăng lắc mình né sang hai bên trái phải, khi cả Chúc Ngọc Nghiên cũng không biết gã định chạy về hướng nào, gã đã lẩn ra sau lưng Chúc Ngọc Nghiên, hai tay hoá thành muôn vàn chưởng ảnh như bước vờn hoa tấn công về phía kẻ địch.

Chúc Ngọc Nghiên không ngờ gã vẫn còn sức phản công chỉ hờ hững xoay người quét ống tay áo ra, hoá giải chưởng ảnh của Từ Tử Lăng, sau đó khẽ chúm môi, thổi ra một làn hương khí.

Từ Tử Lăng bị tay áo của Chúc Ngọc Nghiên quét một cái, bật lùi về phía sau, đang chưa biết phải làm gì thì tấm mạng che mặt của Chúc Ngọc Nghiên bay phát lên lộ ra khuôn mặt mỹ miều của y thị.

Đôi mắt nửa oán trách nửa dỗi hờn của y thị phối hợp với sắc diện kiều mỹ khiến ở y thị như có một sức mạnh kỳ dị đủ câu hồn đoạt phách.

Tối đại cao thủ của Ma môn đột nhiên đồng thời khẽ cất tiếng ngâm xướng, thân hình từ từ xoay chuyển, tư thế ấy đủ khiến cho những người lòng gan dạ sắt, và thậm chí bậc cao tăng đã hết lòng phạm cũng phải phá giới động tâm.

Điều kỳ dị là trong không khí như tràn ngập hương thơm ngây ngất lòng người.

Từ Tử Lăng thầm kêu may mắn, đấy chẳng phải lúc gã giả làm Nhạc Sơn đã từng gặp khuôn mặt thật ít ai thấy của Chúc Ngọc Nghiên bây giờ gã đã bị y thị thâm nhiễm tinh thần, khó mà khống chế được.

Hễ bị Thiên Ma Đại Pháp của mụ mê hoặc thì không chiến cũng bại.

Đây có lẽ là cơ hội chuyển bại thành thắng duy nhất của gã, gã lập tức tỏ vẻ dờ dẩn nhưng âm thầm bắt 'Bất Động Căn Bản Ấn'.

Chúc Ngọc Nghiền chậm rãi phiêu điều lướt tới, từ xa điểm tới một chỉ.

Từ Tử Lăng quát lớn một tiếng chân ngôn "Đốt!" rồi đánh ra một quyền.

Rõ ràng Chúc Ngọc Nghiền không ngờ Từ Tử Lăng không bị y thị mê hoặc, ánh lam trong hai mắt đại thịnh, chỉ hoá thành chưởng, tốc độ tăng nhanh, lách mình về phía bên trái của Từ Tử Lăng như một bóng ma, chém vào cạnh quyền của Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng tuy nhìn thấy phương thức và chiêu số ứng biến của y thị, nhưng khi chuẩn bị biến chiêu thì quyền đã bị chém trúng, như không còn cách nào khác cải biến tình thế.

Khi ngọc chưởng của đối phương chém vào cạnh quyền, nhẹ nhàng hết như không có lực, nhưng đầu óc gã như bị điện giật, thính giác và thị giác đồng thời mơ hồ, nếu không phải vẫn còn một chút sáng suốt, e rằng đã kinh hải đến phát điên.

Ma công đó đúng là kinh thiên động địa, không thể đề phòng nổi.

Chúc Ngọc Nghiền cũng bị đường quyền toàn lực của gã chấn động đến bật ra, bay lên phía bên trái của mái ngói.

Từ Tử Lăng cố gắng đảo người vọt lên, sau khi lộn hai vòng, gã tiếp tục vận chân khí trong người, thính giác và thị giác hồi phục trở lại từ trên cao nhìn xuống, chỉ thấy cảnh tượng bên dưới như chốn địa ngục tu la.

Đại bộ phận tổng đàn Thiên Khôi phái chìm trong biển lửa, xác người khắp nơi, nhưng cuộc chém giết vẫn tiếp tục, hàng trăm người áo đen đang đuổi giết những người còn sót lại. Khói bốc mù trời, mờ cả ánh trăng, trước mắt toàn là cảnh chém giết.

Từ Tử Lăng biết mình không đủ sức cứu vãn được đại cuộc, nếu lúc này không đi, bọn ma đầu của Âm Quý Phái kéo đến giết hết những người còn lại, gã cũng không chạy kịp.

Nhưng làm sao thoát khỏi Chúc Ngọc Nghiền?

Gã hạ xuống một mái nhà, Chúc Ngọc Nghiền phóng lên đỉnh đầu, đưa ngọc chưởng toàn lực vỗ xuống, kinh khí chèn ép khiến gã ngạt thở, toàn thân vô lực.

- o O o -